

וכן מי שנשאל במועד לחכם על נדרו, על שאסר עצמו בכיבוס, והותר לו נדרו על ידי החכם, עתה, במועד.

מטפחות מגבות הידים, שמגבים בהן את הידים, ונמאסו מרוב שימוש⁽⁷⁾.

ומטפחות של הספרים, שנהגו ליתנם על האנשים המסתפרים, בשעת התספורת. והסתפרו האנשים שמתור להם להסתפר במועד, והתלכלכו המטפחות⁽⁸⁾.

ומטפחות הספג, המגבות שמסתפגים בהן אחר הרחצה, והן מטונפות.

וכן מטפחות הזבין והזבות⁽⁹⁾, והנדרות, והיולדות⁽¹⁰⁾.

וכן כל העולין מטומאה לטהרה — הרי אלו מותרין לכבס, לטבול את בגדיהם, ולטהר אותם בכך.

לכל, ולא יבואו לחדשם שעושים איסור בגילוח ובכיבוס. ולכאורה אונס הזיבות וכו' אינו ניכר לכל. ואולי בימיהם, שהיו נוהגין בטומאה וטהרה, היה הדבר ניכר יותר. יעו' כתובות [עב] "הוחזקה נדה בשכנותיה". ולפי מה שיבואר בהערה 21 בשם הפרי מגדים והשעה"צ, יתיישב היטב.

10. המאירי והשיטה פירשו הטעם, שהם צריכים להחליף שמלותיהם כל שעה, מפני הטינוף. ולפי זה, אפילו הם עדיין עומדים בימי טומאתם, ולא עלו לטהרה, מותרים לכבס.

ומה שמסיים התנא "וכל העולים מטומאה לטהרה" הוא דין בפני עצמו, וכמו שביאר המאירי, שאותם הטמאים הטעונים כיבוס בגדים כשהם נטהרים, כמצורע וטמא מת, אם עלו מטומאה לטהרה במועד, הרי הם מותרים לכיבוס. וע"ע בנימוקי יוסף.

אבל התוס' [יח] נסתפקו בדבר, שיתכן, שדוקא מצורע הותר בכיבוס במועד, הואיל ובימי טומאתו אסור הוא בכיבוס, וכמו שנלמד לקמן [טו], ואם כן היה אנוס מלכבס קודם המועד, אבל שאר טמאים, אף על פי שטעונים כיבוס בגדים, לא נתיר להם לכבס במועד.

ולכאורה לפי מה שביאר המגיד משנה הנ"ל בדעת הרמב"ם, שהטמא אינו מחוייב

אדם שהיה טמא בערב הרגל ולא גילח, הרי הוא מגלח ברגל. וביאר המגיד משנה, כיון שהוא טמא, אין לו להתקשט ולהתיפות קודם הרגל. וכעין מה שהבאנו בהערה 3 לענין יוצא מבית אסורין.

7. מבארים הראשונים, הואיל והם עומדים לנגב בהם הידים כל שעה, ואפילו כשמכבסם קודם המועד, יש צורך לכבסם שנית במועד, על כן לא יתכן בהם הגזירה דשלא יכנס לרגל כשהוא מנוול, שמפני טעם זה אסרו לכבס במועד, וכמו שנלמד בגמרא.

8. הראשונים פירשו ענין זה בשני אופנים. א] מטפחות של ספרי הקודש, שעשויים לגלול בהם הספרים, והקילו בהם מפני כבוד הספרים וקדושתם. כן כתב בשיטה.

ב] מטפחות של תספורת, שנותנים אותם על המסתפר בשעת הגילוח, שלא יפול השיער על גופו. והתירו לכבסם לצורך אותם האנוסים המותרים לגלח במועד. והטעם, שאף על פי שכיבסם קודם המועד, צריך לכבסם שנית, הואיל ונתטנפו במועד.

9. יש לעיין, הלא בגמרא מבואר, שלא התירו לגלח ולכבס, אלא לאותם שניכר האונס שלהם